

er derfor sikker paa, at denne Sag staaer i nøieste Forbindelse med Sønningen mellem Administrationen og Retsvæsenet, og at der maa tages Hensyn til, om ikke Optræningen bør foregaae paa en for Yderne mindre besværlig Maade. At 10, 20—30 Ydere skulle reise den Vej, som en eneste Optræver kan reise, er et Tab i Formue, thi det er et Tab i Tid.

Fischer: Jeg skal ikke indlade mig paa, hvorvidt den ærede sidste Taler har Ret i den af ham fremsatte Bemærkning, men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, da det ved Loven af 12te December 1860 i § 4 er bestemt, at der skal stræbes hen til, at der bliver opført en Bygning for Amtstuen i det nye Amtstuedistrikt „Præstø Amts sjællandske Amtstuedistrikt“, og da Contoirholdsgodtgjørelsen staaer i Forbindelse med denne Bygnings Opførelse, er det ikke muligt, nu ved Forhandlingen af dette Lovforslag, at see bort fra en gjældende Lovbestemmelse, som derved kommer i Betragtning. Vil man gaae hen til en heel anden Ordning, som det ærede Medlem antydede, maa man ogsaa komme til langt mere gennemgribende Forandringer med Hensyn til Amtsforbvalterne og deres Contoirholdsgodtgjørelse, end der kan blive Spørgsmaal om ved den foreliggende Lov.

Da ikke Flere forlangte Ordet, fattes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 72 St.

Ændringsforslag til anden Behandling indskaldtes til førstkommande Torsdag Middag kl. 1.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af Udkast til Lov om Krigsskat for Finantsaaret 1866—67. (Lovudkastet findes i Tillæg A. Sp. 929 ff.)

Grundtvig: Den her foreliggende Lov slutter sig ganske til det Udkast, der i forrige Session blev vedtaget her i Thinget, men som ikke naaede at komme igjennem Landstinget.

Folkethinget kan derfor, som den høitærede Finantsminister yttrede ved dette Lovforslags Indbringelse, ikke vægre sig ved at anerkjende denne Lov som sit Værk, men desuagtet troer jeg, at Alle bør være enige om, at, dersom man vilde antage, at man her var kommen til en virkelig Indkomsskattelov, vilde man skuffe sig meget. En virkelig Indkomsskattelov maatte beskattede alle Indbyggere i Landet efter deres Indtægt, men den maatte ikke beskattede Folket forskjelligt efter den Commune, hvori de boe. Hertil kommer endnu den Omstændighed, at, naar en Commune i eet Aar i det Hele har haft ringere Indtægter, vil det Procenttal, dens Beboere komme til at betale, blive saameget desto højere. Ved det Contingentsystem, der er indført, vil det, hvad enten man vil fordele efter Hartkorn eller efter Folketal, være umuligt at fordele aldeles ligeligt efter Communerens Skatteevne, og det vil heller ikke være muligt for Finantsministeriet eller Amtsrådene, der deels i Kjøbstæderne, deels paa Landet skulle fordele den ene Trediedeel, at rette de Feil, som ere indløbne ved Fordelingen af den anden Trediedeel. Det er ogsaa tydeligt, at dette ikke er nogen egentlig Indkomsskat, derved at f. Ex. en Indtægt af 200 Rd. er skattepligtig paa Landet, men skattefri i Kjøbstæderne, hvor igjen en Indtægt af 250 Rd. er skattepligtig, medens den samme Indtægt er skattefri i Kjøbenhavn. Den Grund, man har ansøgt for, at man i dette Dieblik ikke kan komme til en egentlig Indkomsskat, er, efter hvad jeg kunde opfatte, væsentlig den, at Rigningscommissionerne vilde være ude af Stand til at sætte Folk tilstrækkelig høit, medmindre der for hver Commune var fastsat en vis bestemt Sum, som den ufra-veligen skulde udrede, men denne Grund kan jeg ikke fuldkommen anerkjende, idet det forekommer mig, at det maatte være muligt for Rigningscommissionerne med denne Lov i Haanden at fremtvinge en rigtig Ansættelse, naar de alvorligt vilde, og det forekommer mig endvidere, at der i den Henseende er ydet en stor Fordeel og Hjælp, ved at man har indført Skattecommisfaires. Dersom man imidlertid ikke skulde troe det muligt i dette Dieblik at indføre en virkelig Indkomsskat, antager jeg dog, det vilde være nyttigt, at man havde for